

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

29η Ιανουαρίου 2012
Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου
(Ματθ. ιε΄ 21-28)

Τῆς Χαναναίας

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ διήγηση, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, περιγράφει τὴν ἀποκαλυπτικὴ συνάντηση τοῦ Κυρίου μὲ μιὰ ἄγνωστη Χαναναία γυναῖκα. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὴν περικοπὴ αὐτὴ ἀναφέρεται σ' ἓνα ἔργο τοῦ Ἰησοῦ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, θέλοντας νὰ τονίσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ τῆς γῆς βρίσκονται στὸ σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος, ποὺ περιγράφει καὶ αὐτὸς τὸ ἐπεισόδιο, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν «Ἑλληνὶς Συροφινίκισσα τῷ γένει». Δηλαδή ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γηγενῆ εἰδωλο-λάτρισσα, ἡ ὁποία εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἔσπευσε νὰ Τὸν συναντήσει ἐκμεταλλευόμενῃ τῇ ἐπίσκεψί Του στὰ μέρη της.

Δοκίμαζε μεγάλη συμφορὰ καὶ ὁ πόνος συνέτριβε τὴν καρδιὰ της, γιὰτὶ ἡ θυγατέρα της ἦταν σὲ πολὺ ἄσχημῃ κατάστασιν ὑποφέροντας ἀπὸ τὶς δαιμονικὰς δυνάμεις. Θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ συγχρόνως πολὺ ὠφέλιμο νὰ παρακολουθήσουμε τὸν διάλογο τοῦ Κυρίου μὲ τὴν Χαναναία καὶ νὰ περιγράψουμε, κατὰ δύναμιν, τὰ στάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρασε ἡ προσωπικὴ σχέση της μαζὶ Του, ὥσπου νὰ φθάσει νὰ λάβει τὸ ποθούμενο, δηλ. τὴν θεραπεία τοῦ παιδιοῦ της.

Ἀρχικὰ παρατηροῦμε ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς χρησιμοποιεῖ τὸ ρῆμα «ἐξέρχομαι» τόσο γιὰ τὸν Ἰησοῦ ὅσο καὶ γιὰ τὴν δύστυχῃ γυναῖκα. Βλέπουμε δηλαδή πῶς γιὰ νὰ συναντηθοῦν ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος σὲ μιὰ κοινωνία προσωπικὴ εἶναι ἀπαραίτητὴ ἡ «ἐξοδος» καὶ τῶν δύο. Ποιὰ εἶναι ὅμως ἡ «ἐξοδος» τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὰ τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ «ἐξοδος» τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου γένους δὲν εἶναι ἄλλῃ ἀπὸ τὴν ἐνανθρώπησή Του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους μᾶς διαβεβαίωσε «ὅτι ἐγὼ παρά τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον. ἐξῆλθον παρά τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον» (Ἰω ιστ΄ 27-28). Καὶ ἡ ἐξοδος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἄλλῃ ἀπὸ τὴν τελεία ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στὶς δικές του ἀσθενεῖς δυνάμεις καὶ ἰκανότητες καὶ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψή του στὴν ἀγαθὴ καὶ φιλόανθρωπῃ πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Στὴν συνέχεια τῆς περικοπῆς ἀκούγεται ἡ θερμὴ ἰκεσία της. Κραυγάζει στὸν Κύριο λέγοντας: «Ἐλέησόν με Κύριε, Υἱὲ Δαβίδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.» Πρόκειται γιὰ ὁμολογία πὸ μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψει στὴν καρδιά της. Ὁμολογεῖ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλῶντας Τον Κύριο, ὁμολογεῖ τὴν μεσσιανικότητά Του ὀνομάζοντάς Τον Υἱὸ Δαβίδ, τὴν στιγμή πὸ οἱ συμπατριῶτες Του Ἰουδαῖοι Τοῦ ἀρνοῦνται τὴν ιδιότητα αὐτὴ καὶ τέλος ζητεῖ τὸ ἔλεός Του γιὰ τὴν ἴδια καὶ ὄχι ἄμεσα γιὰ τὴν κόρη της.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ σκληρὴ δοκιμασία της. Τὸ πρῶτο σκαλοπάτι πὸ καλεῖται νὰ ἀνεβεῖ εἶναι αὐτὸ τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ. «Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον». Μερικὲς φορές μοιάζει ὁ οὐρανὸς νὰ εἶναι κλειστός. Μερικὲς φορές ὁ ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς μοιάζει νὰ μὴν ἀκούει, σὰν νὰ μὴν Τὸν ἀγγίζουσιν τὰ προβλήματα μας, σὰν νὰ μὴν βλέπει ὅτι πονάει ἢ ψυχῇ, ὅτι ὑποφέρει, ὅτι ἔχει μεγάλη ἀνάγκη.

Ἀκολουθεῖ ἓνα δεῦτερο στάδιο. Μετὰ τὴν παρέμβαση τῶν μαθητῶν καὶ τὴν παράκλησή τους νὰ τὴν ἀπολύσει, ὁ Κύριος λυεῖ τὴν σιωπὴ Του καὶ λέει κάτι ἄλλο κατὰ τρόπο πὸ ἀποκλείει ὁποιαδήποτε βοήθεια πρὸς αὐτὴν τὴν ταλαίπωρη γυναῖκα «Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ». Ἐγὼ δὲν ἦλθα στὸν κόσμον παρὰ μόνον γιὰ τοὺς Ἑβραίους καὶ αὐτὴ εἶναι ξένη καὶ ἀλλόθρησκη. Ἐδῶ πλέον καλεῖται ἡ Χαναναία νὰ ἀνεβεῖ ἓνα ἀκόμα σκαλοπάτι πὸ δύσκολο ἀπὸ τὸ πρῶτο, αὐτὸ τῆς ἀπορρίψεως. Ἔρχονται στιγμὲς πὸ αἰσθάνεται κανεὶς βαθιὰ μέσα του τὴν στιγμή πὸ προσεύχεται καὶ προσπαθεῖ καὶ παρακαλεῖ σὰν νὰ ἀπορρίπτεται, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀπὸ τοὺς εὐνοημένους, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀπ' αὐτοὺς πὸ ἀγαπᾶ ὁ Θεός, ὅτι εἶναι ἓνας κάποιος ἄλλος, καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι γι' αὐτὸν εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους.

Μεγάλος πειρασμὸς καὶ μεγάλη δυσκολία. Τί κάνει ὅμως ἡ Χαναναία;

Ἐπιμένει στὴν προσωπικὴ κοινωνία της μὲ τὸν Χριστό. Δηλαδή ἐνῶ μέχρι τώρα πήγαινε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, τώρα ἔρχεται μπροστὰ Του, πέφτει στὰ πόδια Του καὶ τοῦ λέγει: «Κύριε, βοήθει μοι».

Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου πὸ φαίνεται καθοριστικὴ γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴν ὑπερύψωση τῆς Χαναναίας, τὴν ἀνεβάζει στὸ τρίτο σκαλοπάτι τῆς δοκιμασίας της. Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ ἐξέρχεται ἓνας λόγος σκληρὸς καὶ προσβλητικὸς, ἀταίριαστος μὲ τὴν γνωστὴ ἥπα καὶ φιλάνθρωπη φρασεολογία Του: «Οὐκ ἔστιν καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις». Ὁ Κύριος κάνει μιὰ φοβερὴ διάκριση. Μιλεῖ γιὰ «τέκνα» καὶ γιὰ «κυνάρια». «Τέκνα» εἶναι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ «κυνάρια» ὁ κόσμος τῶν Ἑθνικῶν. Ἄρτος, οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ θὰ περίμενε κανεὶς νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ φύγει κατασκανδαλισμένη μὲ πολλὴ ἀντίδραση καὶ παράπονο, ὅπως συνήθως ἐνεργοῦμε οἱ ἄνθρωποι. Ἡ Χαναναία οὔτε

θίγεται οὔτε ἀποθαρρύνεται, ἀλλὰ ἀντιστρέφει τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπαντᾷ με τρόπο πὸ φανερώνει τὸ ἐπίπεδο τῆς πνευματικῆς πορείας καὶ ζωῆς της.

«Ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν». Καὶ μόλις ὁ Κύριος ἄκουσε αὐτὸν τὸν λόγον ἀνεφώνησε με θαυμασμό: « Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! Γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις». Καὶ ἡ δαιμονισμένη θυγατέρα τῆς Χαναναίας θεραπεύθηκε ἀμέσως.

Καθὼς ἐδῶ σταματᾷ ἡ διήγησις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἐμεῖς μένουμε κατάπληκτοι με τὴν ἀπόλυτη καὶ ἰσχυρὴ πίστι τῆς Ἑλλη-νίδας γυναίκας ἀπὸ τὴν Χαναάν, πὸ ξέρει καὶ ἔχει τὴν δύναμη νὰ ταπεινώνεται, νὰ παρακαλεῖ κραυγάζουσα πρὸς τὸν Θεό, νὰ ἐπιμένει καὶ νὰ ὑπομένει, μέχρις ὅτου λάβει τὸ ζητούμενο.

Παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ ταπεινὰ χωρὶς θράσος καὶ ἀπαιτητικότητα, χωρὶς ἐγωϊστικὸ θέλημα γιὰ τὴν ἱκανο-ποίηση τοῦ ἀνθρωπίνου αἰτήματός της. Αἰσθανόταν ἀσήμαντη μπροστὰ στὴν ἀγιότητα τοῦ Κυρίου, ἄξια ἀπόρριψης καὶ περιφρόνησης μὰ με ἀκλόνητη τὴν πίστι ὅτι ὁ λόγος Του, ὅποιος καὶ νὰ ἦταν, ἦταν γι' αὐτὴν λόγος ζωοποιός. Ἔτσι γίνεται ἄξια νὰ τελεσθεῖ τὸ θαῦμα στὴ ζωὴ τὴν δικιά της καὶ τῆς πάσχουσας θυγατέρας της.

Ἄν θλελουμε καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, στὰ σοβαρὰ νὰ βροῦμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἔχουμε μιὰ λυτρωτικὴ συνάντησι μαζί Του, νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι ὅτι ἡ ψυχὴ μας λίγο-πολὸ θὰ περάσει τὰ στάδια αὐτὰ «τῆς σιωπῆς», «τῆς περιφρονήσεως», καὶ «τῆς προσβολῆς» ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Στὴν δύσκολη αὐτὴ ὥρα θὰ χρειασθεῖ νὰ ὀπλισθοῦμε με τὰ πνευματικὰ ἐφόδια τῆς Χαναναίας γυναίκας, τὴν ἀληθινὴ πίστι καὶ τὴν βαθειὰ ταπείνωσι. Ἔτσι θὰ ἐπιτύχουμε νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο, νὰ ἔχουμε αἴσθησι τῆς χάριτος καὶ παρουσίας Του στὴ ζωὴ μας καὶ ἡ καρδιά μας θὰ ἀρχίσει νὰ γίνεται τόπος τῆς ἐμφανείας τοῦ Θεοῦ.

π. Μ.Μ.

[dkpdf-button]